

Det magiske landet

Det magiske landet

Michel Ocelot er tilbake med nok en fargerik fabel av det storslagne merket. Som med filmene om Kirikou, byr også *Det magiske landet* på en enestående visuell opplevelse.

Azur et Asmar
Michel Ocelot
Nord-Ouest Productions, Eurimages, Intuition Films, Lucky Red, Studio O
2006
Scanbox
16:9 Widescreen 1,85:1
Dolby Digital 2.0
94 min.
2

5

To brødre som ikke er brødre

Michel Ocelot er tilbake med den første nye animasjonsfilmen etter suksessene med Kirikou i 1998 og 2005.

Det magiske landet er Ocelots største prosjekt som viderefører og utvider de estetiske særegenhetene som gjorde filmene om Kirikou til visuelle fyrverkeri. For første gang benytter Ocelot digital 3d-animasjon for å gi liv til karakterene, men forvent ikke et uttrykk i gata til de amerikanske storproduksjonene - Ocelots filmer har det ene beinet plantet i europeisk filmtradisjon og det andre i Nord-Afrikas og Midt-Østens estetikk. Resultatet er enestående med et visuelt uttrykk du ikke finner andre steder.

Som så mange ganger tidligere tar Ocelot utgangspunkt i legender og eventyr. I *Det magiske landet* danner en av historiene fra Tusen og en natt grunnhistorien, men Ocelot tar seg friheter og bringer inn elementer fra andre historiefortellingstradisjoner og skaper sin egen sammensatte helhet. Azur og Asmar vokser opp som brødre, men er likevel svært forskjellige. Azur er lys i huden og har blå øyne, mens Asmar er mørk i huden og har brune øyne. Azur kommer fra et rikt hjem, mens Asmar kommer fra fattigslige kår. Moren til Asmar oppdrar begge guttene etter moren til Azur døde mens gutten var liten. Guttene elsker å høre fortellingene om djinnens fe som holdes fange og som venter på å bli befri av en prins. Under oppveksten skilles de to guttene, men føres siden sammen i jakten på å befri feen i det magiske landet.

På samme måte som med filmene om Kirikou domineres *Det magiske landet* først og fremst av et meget sterkt visuelt uttrykk. 3d-animasjonen brukes i kombinasjon med ornamentalske 2d-bakgrunner inspirert av nord-afrikanske mønstre og

ornamentikk fra Midt-Østen. Sammensetningen av de to ulike uttrykkene er slående og gir filmen et unikt uttrykk. Ethvert bilde i filmen er en nytelse og inneholder så mange detaljer at man kan fordype seg i hver eneste celle underveis i filmen. Som med Disneyfilmen *Tornrose* (1959) hvor Eyvind Earles bakgrunner i bidro til å gi filmen et særegent uttrykk, er også

Det magiske landet en film som domineres av storslagne bakgrunner. I så stor grad at karakterene i noen tilfeller kommer i veien for de flotte bildene.

Filmens høydepunkt er brødrenes møter med fabeldyrene på deres ferd for å befri feen. Den skarlagensrøde løven er mektig nok til å ta pusten fra selv den mest drevne kunstelsker. Ocelot henter inspirasjon fra den klassiske malerkunsten i portrettet av løven og man kan finne spor av symbolikkens mestere som Rousseau og Redon i Ocelots drømmeaktige representasjon av Det magiske landet.

Animasjonen i seg selv imponerer ikke nevneverdig. Karakterene fremstår som noe livløse og uttrykkløse med begrenset mimikk og bevegelser. Særlig er dette gjeldende for Azur som med sin lyse hud i noen tilfeller går i ett med de lyse bakgrunnene eller de lyse klærne. Det største problemet er likevel at karakterene beveger seg uten tyngde og det virker i noen sammenhenger som om de glir vektløst over bakken. Etter at Pixar og andre amerikanske studioer etter hvert har perfektionert digital 3d-animasjon, fremstår ofte ikke-amerikansk digital 3d-animasjon som hjelpeløst akterutseilt. I Ocelots tilfelle passer for så vidt de urealistiske bevegelsene med filmens fantastiske innhold og ikke-realistiske design, slik at illusjonen brytes ikke selv om animasjonen ikke er perfekt.

Det magiske landet er en film som appellerer til unge med sitt magiske innhold i form av prinser på jakt etter feer og deres møte med fantastiske fabeldyr. Dette i seg selv hadde vært nok for å tilfredsstillte ethvert visuelt bortskjemt barn. Likevel har filmskaperne følt behovet for å tilføre noe mer for å gi ekstra humør og fart til historien i form av narren som veileder guttene i jakten på feen. I filmens avsluttende del tar narren rollen til Smygol/Gollum i *Ringenes herre*-filmene, hvor han geleider guttene frem til målet. For min del fungerer ikke denne karakteren og bidrar til å bryte den magiske stemningen som filmen opparbeider seg innledningsvis. Deler av skylden må den norske versjonen ta, som utstyret narren med en uspiselig stemme. Dubbingen er jevnt over relativt slapp. Et av Ocelots mest spennende grep er å la dialogen vekse mellom fransk (i originalen) og ikke-oversatt arabisk. I den norske versjonen fungerer dette dårlig da den arabiske stemmen ikke leveres av skuespillerne som dubber den øvrige dialogen til norsk - følgelig blir det noen ikke-tiltenkte brudd i dialogen i vekslingen mellom norsk og arabisk.

Jeg har stor sans for Ocelots filmer. Filmene om Kirikou innehar energi og en egen indre logikk som gjorde at de skilte seg markant fra de fleste andre animerte langfilmer som har fått bred distribusjon her til lands.

Det magiske landet innehar noe av den samme udefinerte sjarme som de tidligere filmene, men mangler noe av humøret og energien som Kirikou nøt godt av. Denne filmen holder et noe lavere tempo og kan således være en større utfordring for barn å like, men bryter man først denne barrieren, byr

Det magiske landet på en estetisk reise av de sjeldne. At filmen har en dypere betydning enn den åpenbare rammefortellingen bidrar til å gjøre filmen severdig også for de voksne.

Utgivelsen:

Jeg var spent på hvordan *Det magiske landet* skulle klare overgangen til DVD-formatet. Ocelots tidligere filmer har fått ganske hard medfart og detaljnivået har ofte blitt redusert i overgangen til DVD. Jeg ble derfor meget positivt overrasket av utgivelsen av *Det magiske landet* i namorfisk widescreen (1,85:1) og presenteres krystallklart og med alle detaljer intakt. Det er så og si ingen komprimeringsproblemer å skue og selv mørke partier fungerer meget godt. Det eneste problemet er de lyse partiene hvor kontrasten mellom Azurs ansikt og klær/bakgrunn i noen tilfeller blir for flat. Lydsiden er også godt i varetatt i Dolby Digital 2.0. Dessverre er ikke originalversjonen inkludert på utgivelsen og vi blir sittende igjen med en tam norsk-dubbet versjon.

Ekstramaterialet er dessverre helt fraværende på utgivelsen. Personlig hadde jeg satt stor pris på å vite mer om produksjonen og hvordan Ocelot har benyttet digital 3d-animasjon til å skape et flatt, ornamentalt uttrykk. Det er en uheldig tendens at filmer som i hovedsak er myntet på barn ikke blir tilgodesett med kvalitativt godt ekstramateriale. Som en S-film utgivelse med støtte fra FILM&KINO burde også denne delen av utgivelsen vært bedre ivaretatt.

Til tross for noen mangler, fortjener filmen likevel en god karakter.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 20.02.09

Takk til Scanbox for anmeldereksemplar

Relaterte artikler:

[Kirikou og trollkvinnen](#)

[Kirikou og villdyrene](#)

Ja

[azur&asmar_cover](#);